29/03/2019

Η Γ’ Στάση των Χαιρετισμών της Υπεραγίας Θεοτόκου

/ Ορθόδοξες Προβολές

Η Ορθόδοξη Εκκλησία κατά τη διάρκεια της Μεγάλης Τεσσαρακοστής τιμά ιδιαίτερα τη Μητέρα του Κυρίου μας, ψάλλοντας κάθε Παρασκευή απόγευμα την ακολουθία των «**Χαιρετισμών**». Η ακολουθία αυτή είναι πολύ αγαπητή στους χριστιανούς και οι ναοί κάθε πόλης και χωριού γεμίζουν, για να τιμήσουν την Θεοτόκο.

Παρασκευή σήμερα 29 Μαρτίου 2019 θα τελεσθεί στους Ιερούς ναούς η Τρίτη Στάση των Χαιρετισμών της Υπεραγίας Θεοτόκου που ξεκινούν με τα γράμματα Ν – Ξ – Ο – Π – Ρ και Σ.

Διαβάστε αναλυτικά το κείμενο και τη μετάφραση των Χαιρετισμών:

Σ Τ Α Σ Ι Σ Τ Ρ Ι Τ Η

Ν

Νέαν ἔδειξε κτίσιν, ἐμφανίσας ὁ Κτίστης, ἡμῖν τοῖς ὑπ᾽ αὐτοῦ γενομένοις· ἐξ ἀσπόρου βλαστήσας γαστρός, καὶ φυλάξας ταύτην, ὥσπερ ἦν, ἄφθορον· ἵνα τὸ θαῦμα βλέποντες, ὑμνήσωμεν αὐτήν, βοῶντες·

Χαῖρε, τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας· χαῖρε, τὸ στέφος τῆς ἐγκρατείας.

Χαῖρε, ἀναστάσεως τύπον ἐκλάμπουσα· χαῖρε, τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον ἐμφαίνουσα.

Χαῖρε, δένδρον ἀγλαόκαρπον, ἐξ οὗ τρέφονται πιστοί· χαῖρε, ξύλον εὐσκιόφυλλον, ὑφ᾽ οὗ σκέπονται πολλοί.

Χαῖρε, κυοφοροῦσα ὁδηγὸν πλανωμένοις· χαῖρε, ἀπογεννῶσα λυτρωτὴν αἰχμαλώτοις.

Χαῖρε, Κριτοῦ δικαίου δυσώπησις· χαῖρε, πολλῶν πταιόντων συγχώρησις.

Χαῖρε, στολὴ τῶν γυμνῶν παῤῥησίας· χαῖρε, στοργὴ πάντα πόθον νικῶσα.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Νέα έκαμε Δημιουργία ο Δημιουργός και την φανέρωσε εις εμάς τα πλάσματα Του. Τούτο έπραξε με το να γεννηθεί από κοιλία , η οποία δεν γνώρισε ανδρικό σπέρμα, και με το να διατηρήσει αυτή παρθενική και αδιάφθορη , όπως ήταν και προηγουμένως, έτσι ώστε εμείς, βλέποντας το θαύμα, να υμνήσουμε την Παρθένο, βοώντας προς αυτήν:

Χαίρε που είσαι το άφθαρτο και αμάραντο άνθος χαίρε, Εσύ, που είσαι ο στέφανος της παρθενίας.

Χαίρε, Εσύ, που μας δίνεις μία λαμπρή εικόνα του πως θα ζούμε μετά την ανάσταση, χαίρε, Εσύ, που (με τον δικό σου άσπιλο βίο) μας φανερώνεις τον βίο των Αγγέλων.

Χαίρε, δένδρον, γεμάτο από λαμπρούς καρπούς, εκ των οποίων τρέφονται οι πιστοί χαίρε, δένδρον εύσκιο, κάτω από το οποίο ευρίσκουν πολλοί (αναπαυτική) σκιάν.

Χαίρε, Εσύ, διότι κυοφορείς οδηγό για τους πλανεμένους (στα σκοτάδια της πλάνης) χαίρε, Εσύ, διότι γεννάς απελευθερωτή για τους αιχμαλώτους (εις τον διάβολο).

Χαίρε, Εσύ, που ικετεύεις (υπέρ ημών) τον Δίκαιον Κριτή χαίρε, Εσύ, που εξ αιτίας των ικεσιών σου δίνεται στους πολλούς, πού φταίνε, η συγχώρηση.

Χαίρε, Εσύ, που είσαι στολή όσων στερούνται παρρησίας ενώπιον του Θεού (εξ αιτίας των αμαρτιών τους) χαίρε, Εσύ, της οποίας τη στοργή ποθούμε

περισσότερο από κάθε άλλο πράγμα.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Ξ

Ξένον τόκον ἰδόντες, ξενωθῶμεν τοῦ κόσμου, τὸν νοῦν εἰς οὐρανὸν μεταθέντες· διὰ τοῦτο γὰρ ὁ ὑψηλὸς Θεός, ἐπὶ γῆς ἐφάνη ταπεινὸς ἄνθρωπος, βουλόμενος ἑλκύσαι πρὸς τὸ ὕψος, τοὺς αὐτῷ βοῶντας·

Ἀλληλούϊα.
Επειδή είδαμε την ξένην και παράδοξο γέννηση του Κυρίου, ας αποξενωθούμε από το κοσμικό φρόνημα και από τις υλικές μέριμνες, και ας μεταθέσουμε την σκέψη μας εις τον ουρανό. Διότι γι’ αυτό το λόγο ο υψηλός Θεός χαμήλωσε και παρουσιάστηκε στη γη ως ταπεινός άνθρωπος, επειδή ακριβώς ήθελε να ελκύσει προς το ύψος του ουρανού εκείνους, οι οποίοι (Τον πιστεύουν και) αναφωνούν γι Αυτόν:
Αινείτε τον Θεό.

Ο

Ὅλος ἦν ἐν τοῖς κάτω, καὶ τῶν ἄνω οὐδόλως ἀπῆν, ὁ ἀπερίγραπτος Λόγος· συγκατάβασις γὰρ θεϊκή, οὐ μετάβασις δὲ τοπικὴ γέγονε· καὶ τόκος ἐκ Παρθένου θεολήπτου, ἀκουούσης ταῦτα·
Χαῖρε, Θεοῦ ἀχωρήτου χώρα· χαῖρε, σεπτοῦ μυστηρίου θύρα.
Χαῖρε, τῶν ἀπίστων ἀμφίβολον ἄκουσμα· χαῖρε, τῶν πιστῶν ἀναμφίβολον καύχημα.
Χαῖρε, ὄχημα πανάγιον τοῦ ἐπὶ τῶν Χερουβείμ· χαῖρε, οἴκημα πανάριστον τοῦ ἐπὶ τῶν Σεραφείμ.
Χαῖρε, ἡ τἀναντία εἰς ταὐτὸ ἀγαγοῦσα· χαῖρε, ἡ παρθενίαν καὶ λοχείαν ζευγνῦσα.
Χαῖρε, δι᾽ ἧς ἐλύθη παράβασις! χαῖρε δι᾽ ἧς ἠνοίχθη Παράδεισος.
Χαῖρε, ἡ κλεὶς τῆς Χριστοῦ Βασιλείας· χαῖρε, ἐλπὶς ἀγαθῶν αἰωνίων.
Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ο (Υιός και) Λόγος (του Θεού), τον Οποίο κανένας τόπος δεν μπορεί να χωρέσει , ήταν ολόκληρος εδώ στη γή (ενωμένος με την ανθρώπινη φύση που προσέλαβε) αλλά ουδόλως απουσίαζε και από τον ουρανό. Αυτό συνέβαινε, διότι η ενανθρώπησις του Λόγου δεν αποτελούσε μετάβαση του Θεού από τον ένα τόπον (τον ουρανό) εις τον άλλον (την γην), αλλά μίαν συγκατάβαση και ταπείνωση, την οποίαν μόνον ο Θεός μπορούσε να κάνει. Η συγκατάβαση δε αυτή πραγματοποιήθηκε με το γεγονός, ότι ο Κύριος (έγινε άνθρωπος και) γεννήθηκε από μία Παρθένο αφοσιωμένη εξ ολοκλήρου εις τον Θεό, η οποία ακούει να της λέγουν (τώρα) αυτά τα (εγκωμιαστικά) λόγια:

Χαίρε, Εσύ, που χώρεσες (εις την κοιλία σου) τον Θεό, τον Οποίον δεν χωρεί ουδείς τόπος χαίρε, Εσύ, που είσαι η θύρα (δηλαδή όργανον πραγματοποιήσεως) του σεπτού μυστηρίου (της ενσάρκωσης του Θεού).

Χαίρε, Εσύ, την οποία οι άπιστοι ακούνε όλο αμφιβολία, επειδή δεν πιστεύουν ότι από Εσένα γεννήθηκε ο Θεός) χαίρε, Εσύ, για την οποία οι πιστοί καυχώνται με πεποίθηση βαθειά.

Χαίρε, άρμα πανάγιο Εκείνου, ο Οποίος κάθεται επάνω εις τα Χερουβείμ χαίρε, υπερτέλειε τόπε κατοικίας Εκείνου, ο Οποίος κάθεται επάνω εις τα Σεραφείμ.

Χαίρε, Εσύ, που ένωσες τα αντίθετα (την γη με τον ουρανό) χαίρε, Εσύ, που συνδυάζεις παρθενία και εγκυμοσύνη.

Χαίρε, Εσύ, διά της οποίας συγχωρήθηκε η παράβαση του (Αδάμ) χαίρε, Εσύ, δια της οποίας άνοιξε ο Παράδεισος (τον οποίο είχε κλείσει η αμαρτία των πρωτοπλάστων).

Χαίρε, Εσύ, που είσαι το κλειδί της Βασιλείας του Κυρίου, χαίρε Εσύ, που είσαι η ελπίδα για όλους εμάς, ότι θα απολαύσουμε τα αιώνια αγαθά.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Π

Πᾶσα φύσις Ἀγγέλων, κατεπλάγη τὸ μέγα, τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως ἔργον· τὸν ἀπρόσιτον γὰρ ὡς Θεόν, ἐθεώρει πᾶσι προσιτὸν ἄνθρωπον· ἡμῖν μὲν συνδιάγοντα, ἀκούοντα δὲ παρὰ πάντων οὕτως·
Ἀλληλούϊα.

Όλα τα τάγματα των Αγγέλων, Κύριε, κατελήφθησαν από έκπληξη και θαυμασμό εμπρός εις το μέγα γεγονός της ενανθρωπήσεως Σου (συνέβη δε αυτό,) διότι

έβλεπαν Εσένα , που είσαι απλησίαστος ως Θεός, να έχεις γίνει άνθρωπος ευκολοπλησίαστος από όλους τόσο, ώστε να ζεις μαζί με εμάς και να ακούς από όλους τούτο

Αινείτε τον Θεό.

Ρ

Ῥήτορας πολυφθόγγους, ὡς ἰχθύας ἀφώνους, ὁρῶμεν ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε· ἀποροῦσι γὰρ λέγειν τό, πῶς καὶ Παρθένος μένεις, καὶ τεκεῖν ἴσχυσας· ἡμεῖς δὲ τὸ μυστήριον θαυμάζοντες, πιστῶς βοῶμεν·
Χαῖρε, σοφίας Θεοῦ δοχεῖον· χαῖρε, προνοίας αὐτοῦ ταμεῖον.
Χαῖρε, φιλοσόφους ἀσόφους δεικνύουσα· χαῖρε, τεχνολόγους ἀλόγους ἐλέγχουσα.
Χαῖρε, ὅτι ἐμωράνθησαν οἱ δεινοὶ συζητηταί· χαῖρε, ὅτι ἐμαράνθησαν οἱ τῶν μύθων ποιηταί.
Χαῖρε, τῶν Ἀθηναίων τὰς πλοκὰς διασπῶσα· χαῖρε, τῶν ἁλιέων τὰς σαγήνας πληροῦσα.
Χαῖρε, βυθοῦ ἀγνοίας ἐξέλκουσα· χαῖρε, πολλοὺς ἐν γνώσει φωτίζουσα.
Χαῖρε, ὁλκὰς τῶν θελόντων σωθῆναι· χαῖρε, λιμὴν τῶν τοῦ βίου πλωτήρων.
Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Στη δική σου περίπτωση, ώ Θεοτόκε, βλέπουμε τους ρήτορες, οι οποίοι σε άλλα θέματα ομιλούν χωρίς να τελειώνουν, να μένουν σαν ψάρια άφωνοι. Διότι τους είναι αδύνατο να εξηγήσουν πως και Παρθένος μένεις και να γεννήσεις μπόρεσες . Εμείς όμως (πιστεύοντας ακράδαντα και μη ζητώντας δια της λογικής μας να εξηγήσουμε τα ακατάληπτα έργα του Θεού,) θαυμάζουμε το μυστήριο και αναφωνούμε σε Εσένα με πίστη:

Χαίρε, Εσύ, που έγινες το σκεύος της σοφίας του Θεού (διότι εις σε τελέσθησαν τόσα απερινόητα μυστήρια) χαίρε, Εσύ, που έγινες το θησαυροφυλάκιον των προαιωνίων σχεδίων Αυτού.

Χαίρε, Εσύ, που αποδεικνύεις ανόητους τους φιλοσόφους χαίρε, Εσύ, που φανερώνεις ότι οι τεχνολόγοι δεν έχουν λογικήν.

Χαίρε, διότι εξ αιτίας σου απεδείχθησαν μωροί οι φημισμένοι ως ακαταμάχητοι διαλεκτικοί. χαίρε, διότι εξ αιτίας σου εξαφανίσθηκαν οι μυθολόγοι.

Χαίρε, Εσύ που διαλύεις τα περίτεχνα λογικά κατασκευάσματα των Αθηναίων (δηλαδή των φιλοσόφων) χαίρε, Εσύ, που γεμίζεις τα (πνευματικά) δίκτυα των ψαράδων (των μαθητών δηλαδή του Χριστού).

Χαίρε, Εσύ, που μας ανασύρεις από τον βυθό της (περί του αληθινού Θεού) αγνοίας. χαίρε Εσύ, που φωτίζεις πολλούς με θεία γνώσιν.

Χαίρε, Εσύ, που είσαι το (ασφαλές) πλοίον για όσους θέλουν να σωθούν χαίρε, Εσύ, που είσαι ο λιμήν αυτών που διαπλέουν το πέλαγος της ζωής.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Σ

Σῶσαι θέλων τὸν κόσμον, ὁ τῶν ὅλων Κοσμήτωρ, πρὸς τοῦτον αὐτεπάγγελτος ἦλθε· καὶ ποιμὴν ὑπάρχων ὡς Θεός, δι᾽ ἡμᾶς ἐφάνη καθ᾽ ἡμᾶς ἄνθρωπος· ὁμοίῳ γὰρ τὸ ὅμοιον καλέσας, ὡς Θεὸς ἀκούει·

Ἀλληλούϊα.

Επειδή Αυτός που (δημιούργησε και) στόλισε τα πάντα θέλησε να σώσει τον κόσμο, ήλθε εις αυτό κινούμενος από την ιδίαν Του θέληση και αγάπην και ενώ ως Θεός, ήταν Βασιλεύς και Κύριος, έγινε χάριν ημών όμοιος με ημάς, δηλαδή άνθρωπος. Ετσι λοιπόν καλώντας σε σωτηρία τους ομοίους Του (εμάς δηλαδή τους ανθρώπους,) μέσω του ομοίου (της ανθρώπινης δηλαδή φύσης Του), ακούει (τώρα) από όλους, ως Θεός πού είναι, τούτον τον ύμνο:
Αινείτε τον Θεό.